

Prædiken søndag d. 6. januar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Es 60,1-6 & Matt 2,1-12 & Ef 3,1-12 & Sl

72,1-7&10-14. Helligtrekongers søndag - Ledestjernen.

i dag slutter julen. Ja, jeg ved godt, at for de fleste af os er julepynten og julen for længst fortid. Sådan er det blevet i vores samtund. Det er ikke sådan, at jeg begræder det, men det er faktisk først i dag, at julen slutter.

Det betyder at vi i perioden frem til påske tager fat på, at fokusere på en masse nedslag i Jesu liv og vi vil tale om nogle af de helt centrale begivenheder, så stay tuned og vær velkommen i kirken hver søndag.

I dag har vi hørt historien om de tre vise mænd, senere traditioner har ophøjet dem til konger, og samme tradition siger, at deres jordiske rester findes under domkirken i Köln. Det er nu forbundet med lidt usikkerhed.

Det er Mattæus, der fortæller historien. I modsætning til Lukas, som fortæller evangeliet til juleaften, hvor vi får at vide, at det var den første første folketælling mens Kvirinius var statholder i Syrien og Kejseren var Augustus, altså de romerske magthavere. Så hører vi her hos Matthæus om den jødiske konge, Herodes. Allerede her er tonen hos Matthæus, der skriver til jøde-kristne, slået an. Det er Jesus liv set i relation til det jødiske liv, der er i fokus.

Derfor er det så meget mere interessant at Matthæus vælger at lade historien om tre fremmede være med til at indlede hele historien om Jesus.

2 af 6

Vi ved ikke meget om dem, andet end at de formodentlig har interesseret sig for astronomi, eller lige frem astrologi.

De har haft udsyn for andet end deres egen kultur og de har kendt profetierne om en konge, som skulle fødes. Måske har de oven i købet kendt Esajas 60,6¹ siden de kommer med guld og røgelse.

De så stjernen fra deres hjemegn, og drog af sted. Det var modigt gjort, for en rejse på dette tidspunkt var kostbar og ikke mindst farlig. Der var ingen garantier for, at de kom tilbage. Men dette var vigtigt, så de tog afsted.

De skulle se og tilbede jøderne nyfødte konge. Men han var ikke født på slottet, så da de bankede på dør, mødte de en frustreret Herodes. Der var ingen ny konge født hos ham. Han blev urolig, for han ville sidde på magten for enhver pris, og vi ved, at han satte gang i barnemordet i Betlehem, da vismændene snød ham og rejste hjem uden at give ham besked om, hvor barnet var. Senere slog han i sine egne sønner ihjel, sådan at de ikke truede hans magt. Han var gal i hovedet.

Men vismændene oplevede at stjernen klart ledte dem. Den flyttede sig på himlen og stod stille over huset, hvor Marie, Josef og Jesus var. Bemærk at Matthæus lader os vide, at de faldt på knæ og tilbad Jesus. Disse fremmede kom altså ikke bare som turister, der skulle være tilskuere, men de kom og tilbad. De engagerede sig i historien om Gud, der ønsker at frelse verden.

¹ Es 60,6: Kameler i mængde flokkes hos dig, dromedarer fra Midjan og Efa, fra Saba kommer de alle sammen, de bærer guld og røgelse; de forkynder Herrens pris.

Gaverne var der også. Guld, røgelse og myrra. Gaver, som ikke ligefrem kommer fra fætter BR. Her er tale om symbolske gaver, gaver som gives til kongelige. Der er god grund til at tro, at disse kostbare gaver finansierede familiens flugt - og ja, de var flygtninge - til Egypten, hvor Jesus levede sine første år.

Vore forfædre, de kære vikinger navigerede ved hjælp af et kendskab til stjernehimlen, og jeg tror vi alle fascineres af en stjerneklar nat, når vi en sjælden gang har anledning til at opleve det. Så det burde ikke være så fjernt for os, at vismændene finder vej ved hjælp af en stjerne.

Hvis vi skal tage Matthæus for pålydende, så var der ingen tvivl om at vismændene fulgte en stjerne, og at den flyttede sig undervejs.

Er det bare mig, eller er det ikke lidt vildt?

Der er dog paralleller til denne historie i bibelen. Jøderne falder sikkert ikke så meget på halen over det, for de husker, hvordan en søjle af røg om dagen, og en søjle af ild om natten ledte Moses og hele det jødiske folk ud af egypternes fangeskab og ind i det forjættede land.

Faktisk afslører historien endnu et plan, hvor Gud faktisk leder vismændene. Igen, så bør vi lige huske på, at de formodentlig ikke var jøder, men faktisk nok af en anden religion.

Ikke destomindre åbenbarer Gud i en drøm for dem, at de ikke skal sladre til Herodes. Med andre ord, tro er ikke en forudsætning for, at Gud kan tale til et menneske.

4 af 6

I salmen "Dejlig er den himmel blå", som vi sang til indledning, synger vi, at vi og en ledestjerne og når vi den følger gerne kommer vi til Jesus krist.

Jeg gætter på, at det er de færreste af os, som har oplevet en stjerne helt bogstaveligt, som Guds tydelige tiltale eller åbenbaring til os.

Når det er sagt, så tror jeg mange har haft oplevelser, hvor de vil sige, at der blev jeg ledt. Der greb Gud ind.

Hvad nu, hvis der i overført betydning er så overskyet, at jeg ikke kan se nogen stjerne?

Hvad nu, hvis du aldrig har oplevet noget sådant, er jeg så en dårlig kristen?

Klar og tydeligt: Du er ikke en dårlig kristen, hvis du sidder og tænker, at sådan noget vildt noget har jeg da aldrig oplevet.

Dernæst vil jeg sige, at når Gud leder mennesker på vej, med en stjerne, en drøm, en ven, der siger det rette til dig, en hvisken, så er det fordi Gud har et behov for at gøre noget. Det er aldrig fordi du har et ønske om, at blive ledt. Eller fordi du synes, at det kunne da være meget rart.

Jeg har oplevet Gud tale til mig, det er en historie, som I kan få en anden god gang.

Langt de fleste dage, ser jeg ikke nogen tydelig stjerne, der viser vej.

5 af 6

Langt de fleste dage har jeg så travlt med at kigge ned i min telefon og følge med, eller se ind i min computer for at skrive lange lange prædikener eller svare på endeløse stramme af emails, at jeg sket ikke har tid til at opdage noget som helst. Der er rigeligt, der fylder min hverdag.

Vi kan aldrig tvinge Gud til at tale til os, eller ligefrem vise os vej ved hjælp af en stjerne, men vi kan gøre os lydhøre og åbne.

Det er der forskellige veje til. Nogen af dem virker fint for mig, men aldrig for dig, og omvendt.

Et gennemprøvet koncept er at rive sig selv ud af hverdagens trummerum og gå i kirke. Det er gammeldags ja, men det træner din åbenhed overfor Gud og din næste.

Fælleskabet, sangene og musikken, nadveren, bønnerne, stilheden, kirkekaffen, måske endda talen, siger pludselig noget, der inden i dig, giver mening.

Hvis du ikke umiddelbart synes at du kan se nogen stjerne, så se på en kristen du har tillid til, måske din mentor, og gør som ham eller hende.

Tag del i en smågruppe og indgå i samtalerne om tro, som finder sted der.

Læs i din bibel.

Syng gospel, syng salmer, spil musik.

Løb en tur.

6 af 6

Vær stille.

Kig op fra telefonen.

Vær tilstede, vær lyttende.

....

Jeg tror bestemt stadig, at Gud kan og vil mennesker, men han gør det sjældent for vores egen skyld, men netop oftest fordi du kan gøre noget for en anden eller ligefrem for Gud.

Slutteligt vil jeg sige, at jeg tror Gud hvisker mere end han råber.

Jo jo, vi har da en ledestjerne, men den kan være på mange mange måder.

Se op!

Amen.

Salme: Gud dit folk er vandringsfolket